

Big Game

for jægere,
lystfiskere
& eventyrere

Magazine

Nr. 1 – 2. årgang – 2011
DKK 69,00 / SEK 89,00 / NOK 69,00

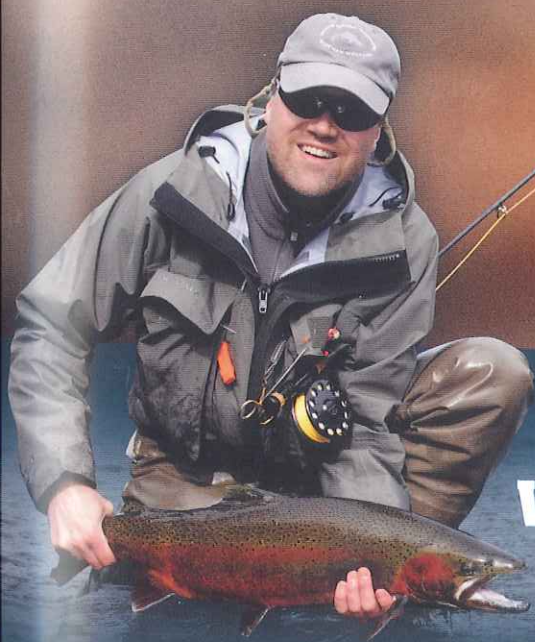
USA:
**Den amerikanske
Big Five**

Argentina:
**Når det regner
med ænder**

Hvad verden byder på:
Fokus på hagljagt

Finisk succes

Jagt på whitetail-hjort

Alaska:
**Vilde steelheads
i Situk River**

Redfish:
**Louisiana
kalder**

Vilde steelheads i Situk River

Sølvfarvede regnbuer i sneen

Med udgangspunkt i forfatterens eget ordsprog "Du kan forlade Alaska, men Alaska forlader aldrig dig", tager vi med på hans ottende rejse til Alaska i jagten på verdens bedste steelhead fiskeri.

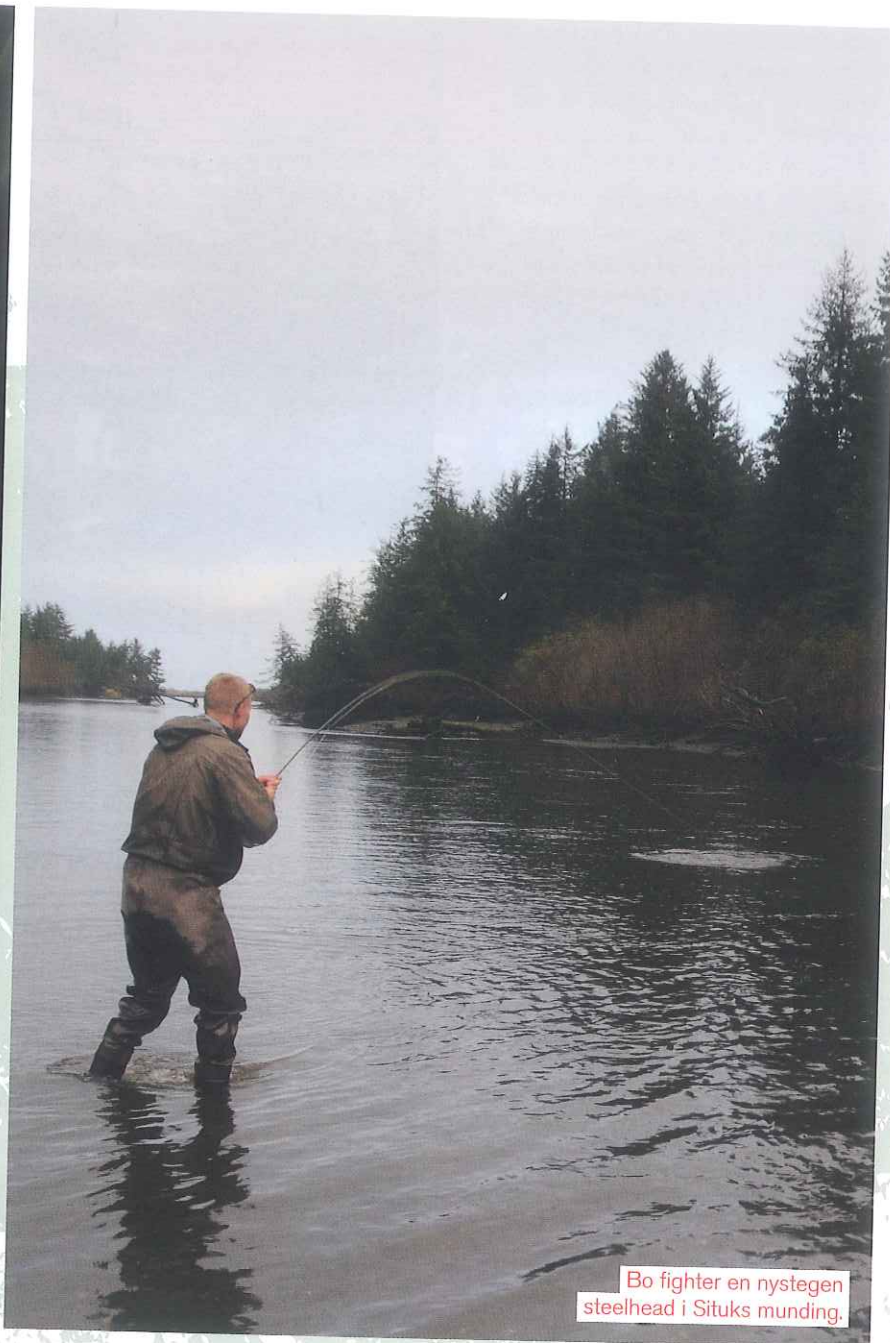
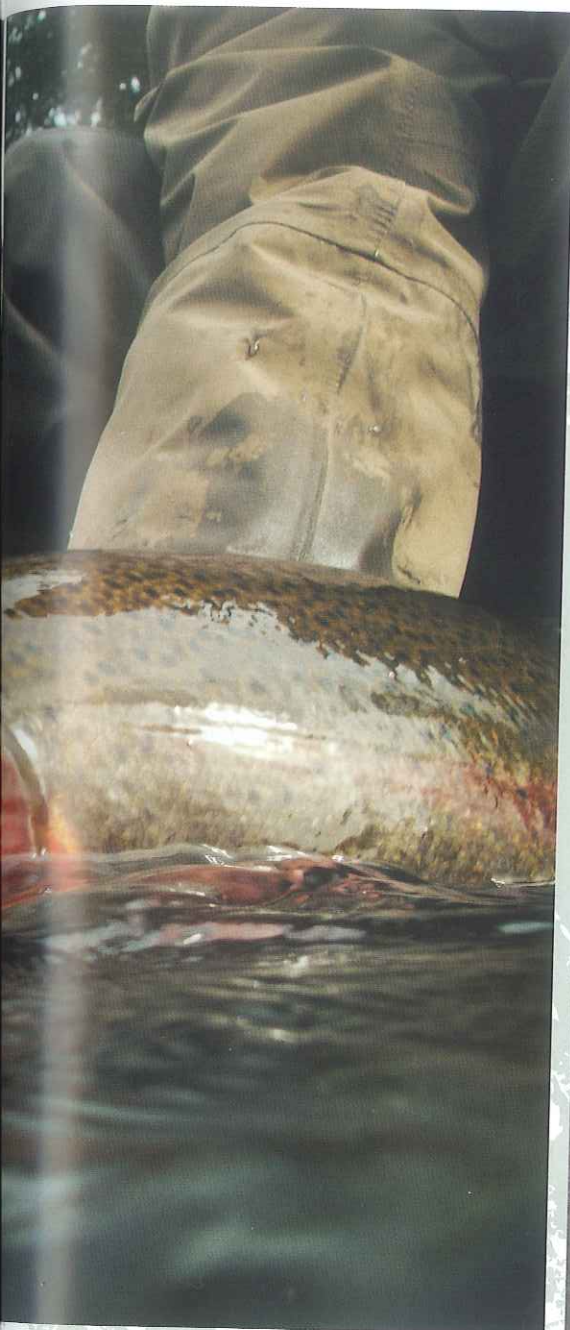
Af Flemming Birger Larsen

Endelig flyver den lille Cessna 206 ind over Situk River og følger floden det sidste stykke, inden vi svinger ind over den lille landingsbane. Piloten Jes styrer det lille fly ned mellem de høje træer, og med et bump lander vi i græsset. Den lille landingsbane betjener to primitive vildmarkshytter, der ligger midt på Situk River – måske verdens bedste steelheadflod. Datoen er 26. april 2010, og det er en skøn følelse at være tilbage. Vi smider vores bagage ind i hytten, og ivrige for at fiske begynder vi at rigge vores stænger til, da vi

pludselig afbrydes af en høj brummen. Det er en lille grøn kolibri der byder os velkommen til hytten – en af Alaskas vidunderlige naturoplevelser. Bedre start på turen er det svært at forestille sig. Vi befinder os i Tongass National Park i det sydøstlige Alaska lige midt i verdens nordligste regnskov. Situk River er omgivet af høje mosbeklædte sitka-graner og langs flodbredden vokser et næsten uigennemtrængeligt ellekrat. I baggrunden rejser Amerikas næst højeste bjerg Mount St. Elias sig med sine næsten 6000 meter der rager op i skyerne. Et sceneri der går

dybt ind i sjælen og er årsag til at jeg for en del år siden hæftede mig ved ordsproget - Du kan forlade Alaska, men Alaska forlader aldrig dig.

Det er tidlig morgen og Bo og jeg er gået af en lille sti gennem skoven, for at fiske strækket opstrøms hytten. Det er vores anden fiskedag. Den første gav ingen fisk, selv om vandstanden er fin og vi så flere steelhead i floden. Der er sne på sporet og vi koncentrerer os om at følge vores fodspor fra dagen før, men pludselig er der nogle andre spor i sneen. Der er ingen tvivl. Det er

Bo fighter en nystegen steelhead i Situks munding.

helt friske bjørnespor, men vi kan ikke se bjørnen, så vi formoder at den er kommet imod os, har opdaget os, og så lusket væk fra sporet. Jeg har aldrig tidligere set bjørn på denne årstid, men vi er alligevel ekstra opmærksomme på det sidste stykke ned til floden. Strækket opstrøms hytten har altid været mit yndlingsstræk, blandt andet fordi det varierer utroligt meget. Vejret er skønt med høj blå himmel, og over vores hoveder svæver en hvidhovedet havørn. Så humøret er forståeligt nok højt, da vi vader ud i floden og tager de første kast.

Vi starter fiskeriet godt. Jeg kroger og lander hurtigt en steelhead, og Bo mister en god fisk helt inde ved land.

Jeg lander yderligere en fisk, så dagen er redet. Efterfølgende kommer vi til et stræk hvor floden tager et skarpt sving. Svinget er dybt og egentligt ikke velegnet til fluefiskeri. Jeg sætter en bite-indikator på, så fluen bedre kan komme helt ned til bunden, samtidig med jeg kan styre fluen ind under modsatte brink. Da jeg når ned for enden af svinget, hvor det begynder at flade ud, er det som om et godstog kører igennem poolen og tager min flue med sig i farten. Stangen peger lige ud i luften, mens linen flyver af hjulet, og en kæmpe fisk springer i en helt anden retning. Situationen er totalt surrealistisk, og helt ude af kontrol. Fisker svømmer på kryds og tværs af poolen

og jeg skiftevis ruller ind på hjulet og ser linen forsvinde fra spolen igen. Fisker er flere gange helt inde under ellekrattet på modsatte brink, og selv om jeg dårligt fatter hvad der sker, er jeg ganske sikker på, at det om kort tid er slut, og oplevelsen bliver endnu et kapitel i bogen om tabte fisk.

Mod alle odds får jeg en smule kontrol over fisken, eller rettere sagt fisken slapper en smule af. Det giver mig lidt tid til at finde ud af hvad der er op og ned, før fisken igen begynder at røre på sig. Jeg får dog kun kort tid før monstret igen rører på sig. Denne gang går den nedstrøms, ud af svinget, gennem et stryg og jeg spurter efter den,

mens vandet står til alle sider. I næste sving ligger en stor træstamme midt i floden, og jeg får med nød og næppe styret fisken uden om, mens vi fortsætter som hund og herre ned gennem de næste to pools. Først i fjerde pool kommer jeg på omgangshøjde med fisken. Det er mere held end forstand, at jeg stadig har den på, men nu er fisken begyndt at vise træthedstegn, og heldigvis er jeg havnet i et sving med en fin grusbanke at lande den på. Efter et par forsøg får jeg den parkeret med bugen i gruset, og Bo giver den det sidste skub på land.

"Heldigvis findes der stadig floder som Situk River hvor den oprindelige stamme af vildfisk er helt uberørt"

Selv om fighten ikke har efterladt tvivl om fiskens størrelse, er jeg alligevel overrasket over hvor grov den er. Vi får hurtigt målt den til 95 centimeter – ikke den længste steelhead jeg har fanget, men en af de groveste jeg nogen sinde har set. Vægten kan vi kun gætte på, men formentlig omkring 11 kilo. Efter en kort fotoserie genudsætter jeg monstret, og da vi har sundet os lidt slutter Bo hele scenariet af med bemærkningen - Bare det at være tilskuere til den fight var hele turen til Alaska værd.

Efter fem dage i vildmarkshytten

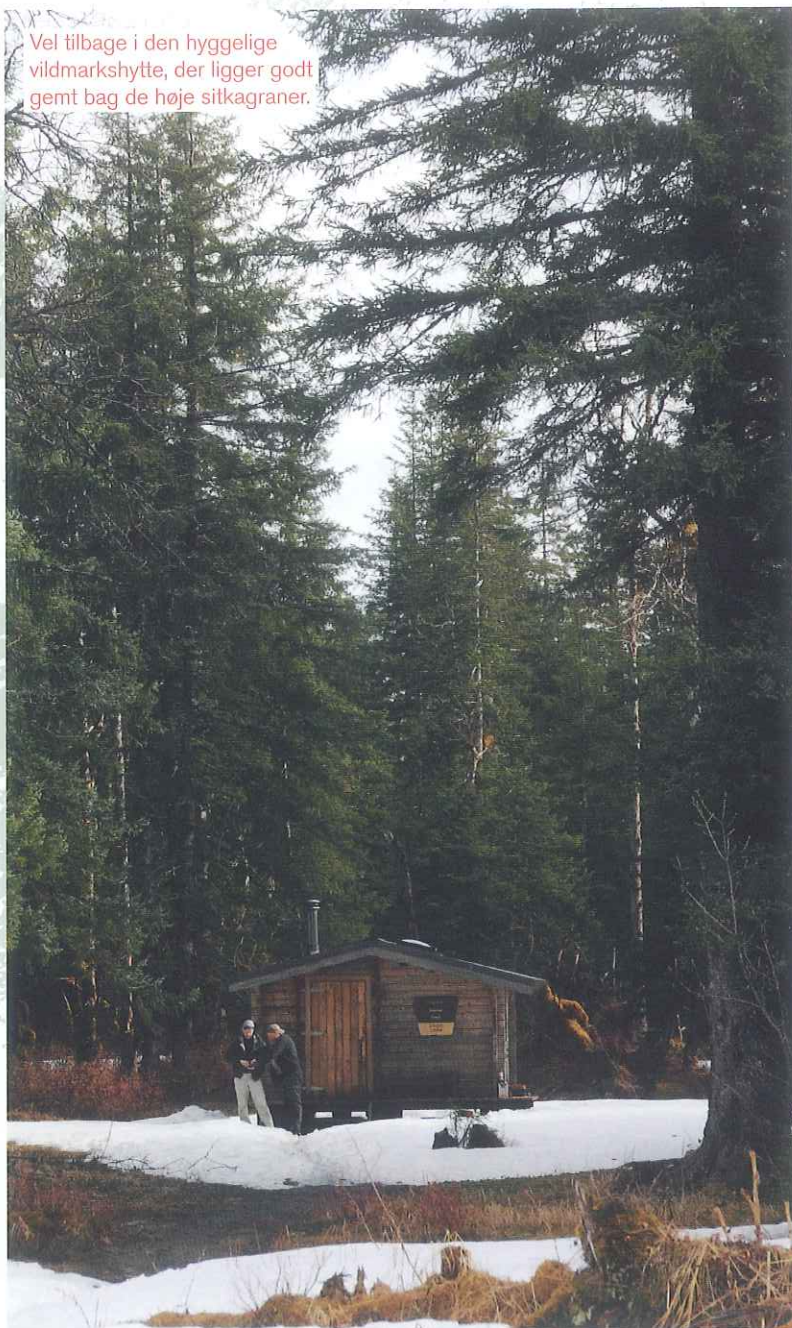
er vi retur i den lille by Yakutat. De næste dage skal bruges på roadside-fiskeri, hvor man kører i bil fra plads til plads, samt et heldags floattrip ned af Situk River. Det er tidligt morgen, og vi spænder traileren med de to driftsboats bag vores smadderkasse af en udlejningsbil, og kører af sted til startstedet: Nine-mile Bridge. Herfra kan man sejle til foldmundingen – en strækning på ca. 20 kilometer Ole og jeg sejler sammen, og vi giver os god tid til at fiske det øverste stræk. Der er mange fisk, men de er svære at få i tale. På et tidspunkt stopper vi ved en lille blanknakke, hvor vi kan se fire fem steelheads. En af dem er en farvet hanfisk på fem seks kilo. Vi parkerer båden forsigtigt på en grusbanke og lister os

hen til dem. Jeg prøver med en lille perle, men det er først da jeg skifter til en stor Glo Bug, at en af fiskene rykker sig fri af de andre og angriber fluen. Det er en farvet hanfisk. Den fighter aggressivt, men efter en kort intens fight kan vi lande en smuk farvet steelhead. Det gav humøret en tak opad, at få en fisk på land og da vi glider rundt i det næste sving, kommer en stor ørn flyvende med en friskfanget fisk i kløerne og sætter sig i et træ, der hænger ud over floden.

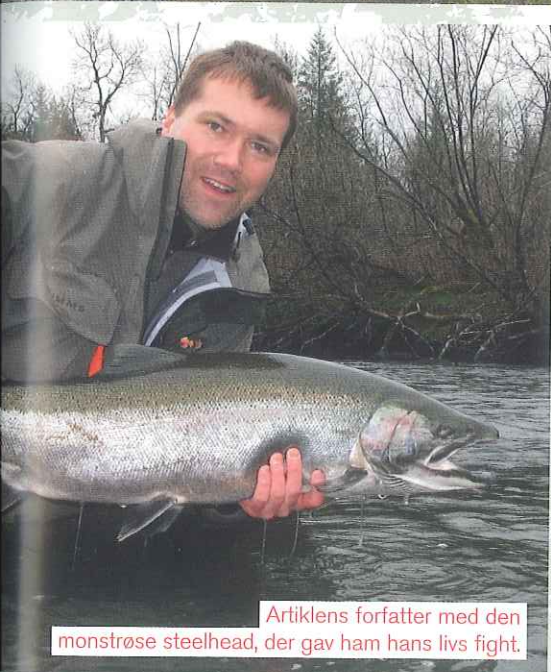
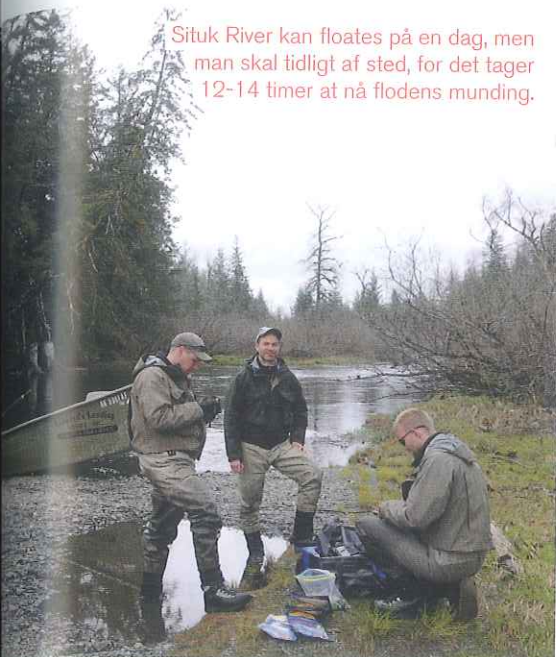
Vejret har vist sig fra sin bedste side, og dagen har kastet yderligere et par steelheads af sig da vi 14 timer senere møder Bo og Christian ved

flodens munding. Det er ved at blive mørkt, vi er trætte og længtes efter en burger på den lokale bar. Men sult og træthed forsvinder fuldstændigt, da friske steelhead begynder at trække ind fra havet. De kommer med tidevandet i små stimer, på fem til ti fisk. Vi kaster forgæves til dem igen og igen, men de er meget svære at få i tale. Bo skifter til en farvestrålende glimmerflue og pludselig tager en steelhead hans flue. Fisken kommer lige fra havet og har kun været i floden i ganske få minutter, så den vender resolut for at gå den direkte vej retur til havet. Bo er spændt godt for med den stålblanke fisk og der skal adskillige forsøg til før fisken kan løftes

Vel tilbage i den hyggelige vildmarkshytte, der ligger godt gemt bag de høje sitkagraner.

Situk River kan floates på en dag, men man skal tidligt af sted, for det tager 12-14 timer at nå flodens munding.

Artiklens forfatter med den monstrøse steelhead, der gav ham hans livs fight.

Op og nedtur for Situks vilde steelheadstamme

Steelheaden er flodens kronjuvel, blandt alle amerikanske fluefiskere. Den er højt skattet for sit iltre temperament og sine vanvittige spring, når en fluefisker har sat sin krog i den. Steelheaden er i princippet bare en regnbueørred, der har valgt havet som opvækstområde. I dag findes regnbueørred og steelhead mange steder på kloden, men oprindeligt fandtes de kun i det nordlige Stillehav. På det amerikanske kontinent er steelheaden udbredt fra Californien i syd til Alaska i nord. Der findes kun meget få elve, hvor den oprindelige steelheadstamme ikke er blandet med udsætningsfisk. Situk River i Alaska er en af dem. Det er et af de få steder i verden hvor man har mulighed for at fange 10-20+ ægte vildfisk på en uge. Situk River er især kendt for sin store opgang af forårs-steelhead. De første forårsfisk ankommer i februar-marts og i april kommer det store træk på flere tusinde stålblanke steelheads.

Situk River har en stabil opgang af vilde steelhead, men sådan har det ikke altid været. I starten af halvtresserne var opgangen på over 30.000 steelhead, men i løbet af firserne faldt bestanden til omkring 2.000 fisk. I 1991 indførte Alaska Department of Fish and Game regler om anvendelse af kunstagn og i 1997 blev der indført catch and release. Siden er opgangen steget og i 2005 blev der talt 15.000 nedgængere og man regner med at opgangen er 10-30 % større.

op til fotografen. Bedre slutning kan man ikke ønske sig på en vidunderlig fiskedag!

Turen har for længst været en fiske-mæssig succes, alligevel er vi alle opsat på, at de sidste dage skal udnyttes fuldt ud. Bilen er pakket, med stænger, vaders og fiskegrej, da vi drøner ud af den ni mil lange grusvej til Nine-mile Bridge. Fiskevandet omkring broen fejler bestemt ikke noget, men der er en del andre fiskere. Men Situk River er en lokal hemmelighed i Alaska, og de er ikke vant til at møde europæere i steelheadsæsonen, så de er meget imødekommende og beretter gerne om fisketeknikker, gode fiskepladser

og røverhistorier som man kun tror på fordi man er i Alaska, og de kommer fra en lokal gut med en .357 Magnum velplaceret på brystkassen.

Ole har endnu ikke fået en rigtig stor fisk på land og fisker som besat for at den sidste fiskedag skal opfylde hans steelheaddrømme. Vi skal nå flyveren retur til Seattle kl. 18.00, så det er absolut sidste ud kald. Der er rigtig mange fisk opstrøms broen, men elven er mere vild end længere nede. Over alt ligger kæmpegraner smidt i floden, som havde skovens kæmpe spillet mikado med dem, og også her vokser et næsten uigennemtrængeligt ellekrat langs bredden. Pludselig står Ole med fuld fleks på fluekæppen og

noget tyder på at han er på vej til at få sin drømmefisk. Men Situk er fuld af farer og der er langt fra en kroget fisk til en landet, for ved Situk hersker ordsproget: *It isn't had to hook up a big steelhead, landing it is.* Det er helt normalt kun at lande hver tredje fisk. Men Ole får mirakuløst styret den store fisk uden om trærodder og væltede træer og som afslutning på ni vidunderlige fiskedage kan han løfte en stærkt farvet steelhead han på 95 centimeter op til turens sidste foto. ■